CĂLĂUZA CREDINȚEI

Publicaţie de gândire, atitudine şi spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătăraşi” Iaşi, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Publicaţie lunară

Martie (Mărțișor)
nr. 3 (63) / 2022

Aşteptând pe Domnul

Citiţi în pagina 1

Cimitirul, un loc atât de luminos, un colţ de Rai

Citiţi în pagina 4

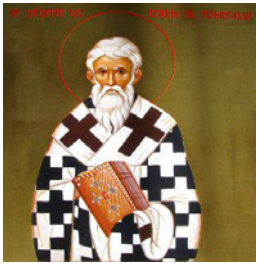

Sfântul Sfințit Mucenic Efrem, Episcopul Tomisului

Citiţi în pagina 14

Să avem inima la Dumnezeu

Citiţi în pagina 8

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătăraşi din municipiul Iaşi, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iaşilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieşene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare", ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătăraşilor, delimitat la nord şi la vest de străzile Vasile Lupu şi Delfini, iar la est şi la sud de proprietăţi particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea şi din cărămidă, dar, din păcate, nu are obişnuita pisanie, care să-i ateste vechimea şi numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iaşi de către preotul Ioniţă". De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „ o legendă a locului" care vorbeşte despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din iniţiativa soţilor Vasile şi Elena Şelaru".

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Şi te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ţi dă nici bâtă nici toiag
Îți dă pricepere şi minte."

Colectivul de redacţie

Așteptând pe Domnul

Așa cum de fiecare dată când, în sezonul rece, la venirea primelor ninsori, autoritățile (sunt) au fost luate prin surprindere, fiind incapabile de a acționa corespunzător, tot așa, pentru mulți dintre credincioși, începutul postului mare îi găsește nepregătiți. Cu toate acestea, adevărata provocare nu ar trebui să fie doar în perioada posturilor de peste an, ci cu fiecare zi a vieții care ne-a fost dăruită.

Părintele Constantin Galeriu ne încredințează că: „Pentru cei ce credem, moartea va fi ca un somn. Viața noastră este pregătire pentru acest somn, pentru această întâlnire cu Domnul”. Și avea perfectă dreptate, pentru că viața noastră este o continuă așteptare (cu răbdare) între nașterea trupească și nașterea în împărăția lui Dumnezeu; o așteptare de a întâlni cu adevărat pe Domnul Hristos. Iar această așteptare nu trebuie să fie una pasivă, ci să fie o permanentă pregătire, pentru că, chiar Domnul ne spune: „Privegheați, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului” (Matei 25, 13).

Deci, cum ar trebui să ne pregătim? Simplu: luând aminte la cuvintele Domnului și încercând fiecare, după putere, să împlinim poruncile Lui. Cred că, dacă fiecare dintre noi ar citi zilnic câte un capitol din Sfânta Evanghelie, ar ajuta foarte mult. La aceasta aș adăuga că este necesar să ne rugăm cu credință și să ne împărtășim cât mai des. Tot referitor la pregătirea întâlnirii cu Domnul, vă redau o scurtă povestioară (nu mai știu sursa) care m-a impresionat mult și care, odată citită, mi-a rămas și ca text scris, dar și în inimă.

Odată, trăia un om tare evlavios. În fiecare zi, de cum se trezea, se spăla și apoi mergea la biserică pentru slujba de dimineață. Înălța mereu o rugă fierbinte: „Doamne, eu vin mereu la Tine, n-am lipsit niciodată. Dimineața și seara mă rog, fac pomană. N-ai putea veni și tu o dată la mine?”. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și i-a spus: „Mâine voi veni la tine!”.

Ce bucurie pe bietul om. A curățat toată casa, a făcut mâncare, a aprins lumânări. În camera de oaspeți a orânduit mulțime de tăvi pline cu fructe, plăcinte și flori. Toate erau pregătite pentru a-L primi pe Dumnezeu.

La ceasul slujbei de dimineață, un băiețel, care tocmai trecea pe acolo, zări prin fereastra deschisă tăvile cu plăcinte, se apropie și spuse:

- Tataie, ai multe plăcinte, nu-mi dai și mie una?

Mâniat de îndrăzneală, omul cel credincios îi răspunse supărat:

- Ia șterge-o, băiete!

Băiețelul înfricoșat plecă fugind. Clopotul anunță sfârșitul slujbei de dimineață. Creștinul își spune: De bună seamă, Dumnezeu va veni după rugăciunea de amiază. Să-L așteptăm. Obosit, s-a așezat pe banca din fața casei. Veni un cerșetor și-i ceru de pomană. Omul îl alungă, fără prea multa vorbă. Apoi spălă cu grijă locul unde a călcat cerșetorul. Trecu și amiaza și Dumnezeu tot nu apăru. Venise seara. Tot mai abătut, omul nostru așteptă vizita făgăduită. La ceasul rugăciunii de seară, se înfățișă un pelerin și-l rugă:

- Îngăduie-mi să mă odihnesc pe banca ta și să-mi petrec noaptea aici…

- Nici gând! E locul pe care l-am pregătit pentru Dumnezeu!

S-a înnoptat. „Dumnezeu nu și-a ținut făgăduiala”, își spuse sărmanul om, necăjit. A doua zi, omul merse la biserică, la slujba de dimineață, ducând prinoasele și izbucni în lacrimi:

- Doamne, n-ai venit la mine, așa cum ai făgăduit! De ce?

- De trei ori am venit și de trei ori m-ai alungat…

Oare de câte ori și noi, fără să ne dăm seama, am alungat pe Domnul prin nepăsarea și prin lipsa de iubire pe care o avem față de aproapele nostru? Am ținut să redau această povestioară pentru a înțelege că atunci când îl iubim pe cel de lângă noi, de fapt pe Domnul Hristos Îl iubim! Dacă omul din povestioară ar fi înțeles îndemnul iubirii, nu i-ar mai fi spus Domnul că: „De trei ori am venit și de trei ori m-ai alungat!”.

Dacă vom citi din Sfânta Evanghelie, așa cum am sugerat la începutul articolului, vom afla că, acum două mii de ani, mulțimile se îmbulzeau să fie în apropiere de El, să soarbă din dumnezeieștile învățături sau poate că doar aveau plăcerea să fie în preajma Sa. În susținerea afirmației vă aduc câteva exemple din care reiese că toți evangheliștii au consemnat dorința oamenilor de a primi Cuvântul și de a fi alături de El: „Dar și mai mult străbătea vorba despre El și mulțimi multe se adunau, ca să asculte și să se vindece de bolile lor.” (Luca 5, 15) sau „Și mulțimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan.” (Matei 4, 25) sau „Și i-au văzut plecând și mulți au înțeles și au alergat acolo pe jos de prin toate cetățile și au sosit înaintea lor. Și ieșind din corabie, Iisus a văzut mulțime mare și I s-a făcut milă de ei, căci erau ca niște oi fără păstor și a început să-i învețe multe.” (Marcu 6, 33-34) sau „Și a mers după El mulțime multă, pentru că vedeau minunile pe care le făcea cu cei bolnavi.” (Ioan 6, 2). Bineînțeles, luând aminte la Sfânta Evanghelie, vom găsi mult mai multe dovezi ale faptului că Domnul Iisus, în pofida faptului că era urât de către farisei, era iubit de către mulțime, tocmai pentru că aducea ceva nou în credința și în inimile celor care credeau în El.

Acum, dacă fiecare dintre noi am purta o discuție cu Domnul Hristos și L-am întreba: „Doamne, de ce nu vii și la mine? De ce?”, oare care ar fi răspunsul? Sau, aș reformula spunând: „Doamne, mai știi de câte ori Te-am alungat de lângă mine? Pentru că eu nu mai știu.”. Putem aștepta să ne întâlnim cu Domnul fără să ne pregătim mai înainte de întâlnirea cu El?

Ca să ne dăm seama de răspunsul pe care îl vom primi, poate ar trebui că cercetăm cu luare aminte următoarele: „Acest popor Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Dar în zadar Mă cinstesc, învățând învățături care sunt porunci omenești. Căci, lăsând porunca lui Dumnezeu, țineți datina oamenilor: spălarea urcioarelor și a paharelor și altele ca acestea multe, pe care le faceți.” (Marcu 7, 6-8).

Așa după cum a spus și părintele Iulian, pe Domnul Hristos Îl regăsim în poruncile Lui și în inimile noastre. Ascultând predicile Domnului vom regăsi „esența” care ne ajută și ne dă puterea și răbdarea în priveghere, astfel: „Iar vouă celor ce ascultați vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi; binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce vă fac necazuri. (...) Oricui îți cere, dă-i; și de la cel care ia lucrurile tale, nu cere înapoi. Și precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea.” (Luca 6, 27-31). Ce poate fi mai clar și mai limpede decât cuvintele Lui? Dacă oamenii din acea vreme mergeau (fizic) să se întâlnească cu El, noi nu mai avem această posibilitate, dar ascultând cuvintele care ne-au fost transmise de peste două mii de ani prin apostolii Săi, șansa de a urma exemplul fecioarelor înțelepte este mare.

Dacă pilda aceasta ne îndeamnă să fim pregătiți pentru întâlnirea cu Mirele, atunci ne punem întrebarea firească: „Ce trebuie să facem ca să fim pregătiți?”. Observăm din pildă că ceea ce face diferența dintre fecioarele înțelepte și cele neînțelepte este untdelemnul, adică faptul că fecioarele înțelepte aveau mai mult untdelemn cu ele decât cele neînțelepte. Sfinții părinți ne învață că untdelemnul din pericopa evanghelică reprezintă credința care întreține flacăra (iubirii) și care alimentează „lumina” faptelor bune.

Dacă acest untdelemn nu va pătrunde și în inimile noastre, totul este în zadar pentru noi. Degeaba are cineva Sfânta Scriptură acasă, uitată și prăfuită prin vreun sertar, dacă n-o are permanent în inimă și dacă n-o aplică în toate zilele vieții sale. Tot părintele Iulian spunea, atât de frumos, că un om degeaba se numește creștin dacă nu cunoaște și nu trăiește valorile lăsate de Domnul Hristos. Dragii mei, în onoarea Învierii Domnului Hristos să trăim fiecare zi în priveghere, să nu fim luați prin surprindere precum autoritățile pe timp de iarnă, nelăsând timpul să se scurgă fără de rost, chiar dacă este perioadă de post sau nu, și să Îl rugăm să ne ajute să dobândim și noi untdelemnul necesar mântuirii noastre.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Cimitirul, un loc atât de luminos, un colț de Rai

Dacă în ultima vreme am început tot mai mult să vă împărtășesc despre Sfinții dragi mie, despre familie, despre prieteni sau despre animăluțe, oferindu-vă de fiecare dată câte o parte din inima mea, acum îmi voi face curaj să vă scriu, în câteva cuvinte, despre cei care mi-au fost alături în copilărie, dar care acum se odihnesc într-un loc atâât de luminos!

Cam de un an și jumătate, părinții de la parohia de unde aparțin au primit ascultare ca unul dintre ei să slujească în zilele de sărbătoare și la bisericuța din cimitir (unde, până atunci, se slujea doar de hramul bisericuței, în a doua zi de Paște, în a doua zi de Crăciun și la slujbele de pomenire), iar acest lucru a adus mare bucurie multor enoriași, pentru că acum, mergând acolo la slujbă, fiecare trece și pe la mormintele celor dragi și aprinde câte o lumânare pentru mântuirea sufletelor celor ce se odihnesc! Așa încât, pentru mine, fiecare duminică și sărbătoare înseamnă o ocazie de a mă „întâlni” pentru câteva clipe cu tata, cu bunicii și străbunicii mei și de a le oferi puțină lumină!

Câteodată, când merg cu mama să facem puțină curățenie la mormintele pe care le îngrijim, se întâmplă să ne luăm cu treaba și să ne prindă întunericul. Vi s-a întâmplat și dumneavoastră? Ați văzut cât de frumos se văd noaptea luminițele aprinse? Deși sunt candele doar la câteva morminte, pare că este câte una pentru fiecare și că se umple cimitirul de lumină și de bucurie! Probabil că cel mai des ați vizitat cimitirul ziua și puteți să-mi confirmați că, datorită frumuseții și diversității crucilor și a florilor, pare că acolo este un colț de Rai! Chiar vara trecută, dorindu-mi să mă înscriu la un concurs de fotografie organizat de Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților, am hotărât să caut inspirație în cimitir, pentru că m-am gândit că acolo aș putea surprinde într-o singură imagine o multitudine de emoții și sentimente (după mai multe încercări, am reușit să prind o părticică din cimitir, în care se zăreau câteva cruci și două tufe de lalele roșii, deasupra cărora cădea o rază de soare și chiar am denumit fotografia „Un colț de Rai”).

Sfântul Ioan Gură de Aur amintea despre originea cuvântului „cimitir”: „Vezi că pretutindeni moartea este numită somn; pentru aceasta și locul se numește cimitir, adică loc de dormit. Numele ne este folositor și plin de filosofie. Așadar, când aduci

aici pe un mort, nu te pierde de supărare; căci nu-l aduci la moarte, ci la somn. Îți este de ajuns acest nume pentru mângâierea durerii. Află unde îl duci: la locul pentru dormit; și când îl duci: după moartea lui Hristos, când au fost tăiate legăturile morții. În chipul acesta, puteți să culegeți multă mângâiere și de la locul unde este așezat, și de la timpul în care a răposat.”. În acest sens, am observat că dintre toate slujbele bisericii, cea de înmormântare este cea mai frumoasă, datorită cântărilor deosebite, care conduc oamenii pe drumul spre mormântul unde urmează să se odihnească (sau să doarmă, după cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur).

Totodată, știu că de-a lungul postului binecuvântat care începe acum, părintele Iulian, în cadrul slujbelor de pomenire din fiecare sâmbătă, citește acatistul pentru cei adormiți. L-am auzit doar în această biserică și mi se par minunate cuvintele sale special compuse, astfel încât să ne aline suferința și dorul față de cei care nu mai sunt lângă noi!

Așa cum m-am obișnuit în ultima vreme să ofer în final mulțumiri, aș vrea și acum să-i mulțumesc bunicii pentru binecuvântarea pe care ne-o dădea în fiecare toamnă, în ziua când începeam școala (rostea o rugăciune și ne stropea cu agheasmă ghiozdanele, apoi ne dădea o crenguță de busuioc pe care s-o păstrăm într-o carte)! Mulțumesc lui tata, pentru că nu exista să meargă la vreun hram sau la vreo aniversare și să nu-mi aducă măcar câteva prăjituri (știa cât de mult le așteptam)! Mulțumesc și lui Răzvan, vecinul meu, pe care l-am pierdut mult prea devreme (la 19 ani), pentru salutul lui politicos, de fiecare dată alături de un zâmbet, pe care mi-l oferea mereu când trecea pe stradă și mă vedea prin curte! Pe această cale, mulțumesc și maicii Siluana pentru învățăturile prețioase, pentru cărți și minunatele conferințe la care am fost binecuvântată să particip!

Nu în ultimul rând, cu atât mai mult că era născut în luna martie, mulțumesc lui bicu, bunicul meu, pentru că mi-a fost alături toată copilăria și pentru că mi-a lăsat o comoară mai de preț decât orice lucruri materiale: iubirea sa demonstrată în multe-muuulte feluri, pe care a sădit-o în inima mea și știu că nu am cum s-o pierd vreodată! Din păcate, a fost singurul dintre frații săi care nu a fost botezat cu un nume de sfânt, chemându-l Mircea, dar, din fericire, cel puțin prin ochii mei, a dus o viață de sfânt…

…ah, abia aștept să vină din nou duminica și să merg în micul colț de Rai la cei dragi ai mei! Sper să mă învrednicească bunul Dumnezeu ca anul acesta să ajung și la bicu, la Galați, să-i pot lumina și lui puțin mormântul din micul colț de Rai de acolo!

Odihnește, Doamne, sufletele adormiților robilor tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit!

Ioana Sanciuc, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Fotografie realizată de Ioana Sanciuc - Cimitirul Bisericii „Sfântul Mare Mucenic Dimitrie”, Siret

Bătaia e ruptă din rai?

De câte ori nu s-a întâmplat să auzim, cu tonalitatea solemnă a unei învățături înțelepte, că bătaia este ruptă din rai și că este necesară în procesul de educare? Și oare câți dintre noi nu i-am privit cu superioritate pe oamenii cu idei așa învechite și brutale, dar ne-am pomenit la nervi a lovi, a pălmui, a agresa verbal, tocmai pe cei pe care îi iubim cel mai mult?

Un studiu UNICEF din 2012 arată că, în lume, 60% dintre copiii cu vârste între 2 și 14 ani sunt pedepsiți fizic în mod sistematic. În România, doar 1 din 10 părinți nu și-ar lovi niciodată copilul, iar 5 din 10 cred că pedeapsa corporală este necesară pentru o educație bună. Câți însă dintre cei care o aplică nu sunt în momentul respectiv cuprinși de furie și se folosesc de acest principiu nesănătos pentru a-și descărca propriile răbufniri? Cred că deja este cunoscut tuturor că impactul asupra copilului care este bătut de părinți sau agresat în orice fel nu este doar durerea fizică, ci și scăderea stimei de sine, închiderea în sine și, bineînțeles, creșterea riscului de îmbolnăvire. În Statele Unite s-a demonstrat că trăirile negative din copilărie cauzate de lipsa armoniei în familie (violență domestică, neglijare, absența unui părinte, divorț, dependențe) cresc probabilitatea de a se confrunta, de-a lungul vieții, cu boli cardiovasculare (250%), depresie (450%), alcoolism (500%), suicid (1200%), droguri (1300%). Ni se pare de multe ori că la noi în țară situația nu e așa de rea, mai ales dacă interacționăm mai puțin aprofundat cu oamenii și eventual

stăm mai mult cu cei din biserică. Oare câți oameni cunoaștem care să poată spune că niciodată mama sau tata nu au ridicat mâna asupra lor? În schimb, pe câți îi știm că nu-și pot stăpâni firea când beau și câți dintre oamenii aceștia au copii? Câți dintre noi au văzut sau trăit momente în care părinții, epuizați de muncă, de probleme sau de neputințele proprii, și-au vărsat năduful pe copiii fără drept de replică?

Nimeni nu ne învață să fim părinți buni. De multe ori, oamenii se condamnă a repeta chiar greșelile părinților lor. Ori își propun să dea fiilor libertatea pe care n-au avut-o, libertate dozată nu foarte sănătos, și răbufnesc uneori în mod neașteptat cu tiranie. Sunt foarte mulți și copiii care devin tirani pentru părinți, de la vârste tot mai fragede. Gestul de a anunța poliția pentru o palmă primită pare de necrezut pentru generația mai în vârstă. Plânsul isteric și zvârcolirea pe jos pentru o jucărie de 500 de lei încep să devină tot mai comune în ultimii ani. Părinții își „permit" de cele mai multe ori un singur copil și au grijă să-l ferească de orice lipsă, de orice mică dezamăgire, dar îi impun zeci de ore de meditații și activități pentru care cel mic nu simte chemare. Ori, mai rău, îi pun tableta în față să fie cuminte, de câte ori au ceva de făcut. Toată lumea a auzit de parenting, dar cei care într-adevăr se informează văd că există și un soi de anti-parenting (recomand să citiți și cartea). Se cere o triere a informațiilor, mai mult ca oricând.

Eu, la școală (și am învățat la unul dintre cele mai bune licee din țară) am auzit o singură dată vorbindu-se despre principiile de creștere a copiilor, când profa de istorie ne-a împărtășit câteva dintre lecțiile ei de viață. Diriga ne-a sfătuit să folosim anticoncepționale și să ne bucurăm de viață. La psihologul școlii mai mergeau fetele în pauză, pentru a-și povesti conflictele cu mamele închise la minte, dar timpul scurt nu le permitea să se folosească prea tare. De spovedanie nu se punea problema, iar profa de religie trebuia mereu să ne lase să-nvățăm, pentru că oricum nu făcea ora interesantă. Mulți dintre prietenii mei au divorțat, iar violența apare în majoritatea cazurilor pe care le cunosc. Și între soți, și față de copii. Rănile care rămân nu se cicatrizează cu timpul și nu este nevoie de scene demne de filme pentru a crea traume. Orice formă de agresiune într-un mediu de unde așteptăm dragoste, sprijin, încredere și armonie aduce cu sine dezechilibru, umilire, rănire. Dacă-i adevărat că bătaia e ruptă din rai, nu e mai puțin valabil că de acolo s-au rupt și îngerii cei răi. Din neghina aceasta a lor ajunge să crească violența pe care ne-o vând, ca și când ar fi un medicament, cu prețul sănătății noastre mintale, fizice, sufletești.

Ștefania Vaida, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Să avem inima la Dumnezeu

Dragi prieteni, cu mila lui Dumnezeu, am intrat și în luna lui mărțișor sau, mai exact, în luna în care natura își scutură îmbrăcămintea albă și mohorâtă din timpul iernii, iar totul reînvie într-o simfonie minunată de culori și armonie, de parcă și natura se aliniază la sărbătoarea mare spre care ne îndreptăm. Dar, mai cu seamă, trecem și în perioada de reîmprospătare sufletească și de revigorare spirituală și ascetică, dată de Sfântul și Marele Post al Învierii Domnului Hristos, Cel ce, prin supliciile și suferința Sa, a oferit omenirii o nouă șansă la desăvârșirea absolută, care este mântuirea.

Din punctul meu de vedere, perioada aceasta ar trebui să constituie pentru orice creștin-ortodox o nouă ocazie pe care Dumnezeu, în nemărginita Sa iubire față de noi, ne-o oferă, așteptând doar să ne reîntoarcem către El, Creatorul nostru, Făcătorul cerului și al pământului, însă, oare câți dintre noi se mai gândesc la semnificația postului și reușesc să-l ducă așa cum se cuvine până la capăt? Este o întrebare ce rămâne veșnic retorică pentru marea majoritate dintre noi, care în această lună ne îngrijim de alte lucruri neînsemnate și lumești și cheltuim o avere pe mărțișoare, cadouri scumpe și fără valoare, punând mare preț pe bucurii deșarte, uitând de fiecare dată esența și scopul pentru care suntem dați pe pământ,

raportându-ne rareori și la Hristos, pe Care susținem cu emfază că Îl iubim.

Vă mărturisesc cu sinceritate că am auzit multe persoane, care odată cu venirea postului mare sau a oricărui alt post de peste an, Îi promit lui Dumnezeu că se vor schimba, că vor fi mai buni și că vor face cele plăcute Lui, însă, odată ce sărbătoarea trece, se sparg întocmai ca un balon de săpun toate făgăduințele.

Dragilor, nu de promisiuni are nevoie Dumnezeu, nu de vorbe în vânt și făgăduințe pe care nici noi nu suntem convinși că le vom respecta, Dumnezeu vrea doar un singur lucru: să avem inima la El. Nu Dumnezeu are nevoie de noi, ci noi de El, iar când vom conștientiza acest aspect și nu doar în posturi, ci în fiecare zi, doar atunci vom vedea murdăria noastră interioară și păcătoșenia, în care, aidoma unor nisipuri mișcătoare, ne afundăm și vom începe să simțim cum Dumnezeu lucrează în viața noastră.

În încheiere, vă doresc tuturor un post liniștit, binecuvântat cu gânduri de bine și pace în inimile dumneavoastră, în care să punem mai mult accent pe vorba mai puțină și pe fapte mai multe, toate cu nădejdea vieții veșnice și cu speranța că lumina lui Hristos va pâlpâi și în coliba întunecată a sufletului nostru pervertit de patimi.

Bucurie și pace sfântă!

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

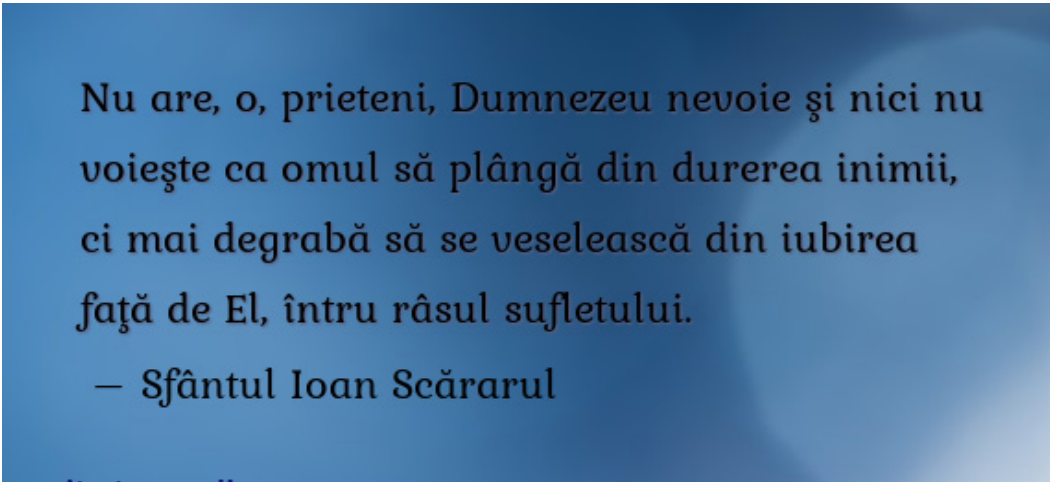

Suntem adevărați doar atunci când plângem

Odată, când am fost la Essex, am avut o discuție cu arhimandritul Zaharia, una din acele discuții care te urmăresc toată viața. Am ajuns să discutăm despre lacrimi, pentru că e o boală a începătorilor să discute despre lucrurile înalte, iar lacrimile sunt un rod al înălțimilor. Atunci, părintele Zaharia mi-a zis un lucru pe care nu pot să-l uit. Anume că noi, oamenii, suntem adevărați doar atunci când plângem. Cred că ar trebui să plângem cel puțin la fel de des precum râdem. La un moment dat, oamenii au început să considere plânsul ceva rușinos, o expresie a slăbiciunii. Dar e la fel de adevărat că și râsul poate trăda o slăbiciune. Mă gândesc că Prorocul David, care era un ostaș neînfricat, plângea de multe ori, mărturisind că până și așternutul și-l uda cu lacrimi. Desigur că era o altă lume. Astăzi, bărbații nu mai poartă războaie, nu mai străbat păduri în căutarea vânatului, nu mai sunt amenințați de animalele sălbatice, de stihii, în schimb nu plâng. Această incapacitate de a plânge pare să fie singura calitate a bărbaților de azi.

Tata plângea ușor și acesta era un mare paradox. Plângea când vedea bătrâni săraci, copii flămânzi și îndeobște când vedea vreo nedreptate. Mămica râdea de el. Acesta era singurul moment când mămica îl putea lua peste picior și el nu se supăra. Aici, părintele Zaharia avea dreptate să spună că omul e el însuși doar atunci când plânge. Nu pot să uit fața dură a tatei, cum se schimba atunci când plângea la filme, ștergându-și ochii cu mâinile lui late, cu degetele acelea groase pe care nu a purtat niciodată inel. Atunci, tata era el însuși și era atât de curat și atât de bun. Restul era viața cu mizeriile ei, cu sărăcia și mândria ei, cu tot ce e străin și însingurează pe om, ducându-l atât de departe de ceea ce ar trebui să fie el cu adevărat.

Sunt oameni care au plânsul în interior. Aceștia sunt cei mai frumoși oameni de pe pământ. Acest plâns lăuntric nu are în el nimic din tristețea și apăsarea oamenilor neîmpliniți sau loviți de vreo suferință. Acest plâns lăuntric este ca o lumină de dimineață care străbate prin ceață. Aceștia sunt oamenii pe care îi iubești fără să știi de ce și revii la ei pentru că amintirea lor nu te părăsește. Nu este o mai mare bucurie în viață decât aceea de a întâlni un astfel de om. Deși, ei pot trece neobservați. Pentru a-i recunoaște trebuie ca și tu să fi plâns măcar o dată în viață, să plângi de-adevăratelea.

Sursa: Savatie Baștovoi – „Fuga spre câmpul cu ciori, amintiri dintr-o copilărie ateistă”, editura Cathisma, București, 2012, www.marturieathonita.ro

Strofe pentru suflet

Primăvară-n calendar

Primăvară-n calendar,
Dar zăpadă pe afară,
Doamne, Tu le rânduiești,
Pe fiecare când s-apară!

Soarele, de-l meritătm,
Ziua să ne încălzească
Imediat Tu-i poruncești
Razele să-și pregătească!

Florile de le trezești,
Din pământ, după iernare
Cu a lor frumusețe
Ne oferi o îmbrățișare!

Păsărelele, din depărtare,
Dacă le trimiți în zbor
Ciripind și noi cu ele,
De Tine ni se face dor!

Doamne, dă-ne primăvară,
În suflet, dar și afară,
Să ne bucurăm de toate,
Slavă Ție, Minunate!

Autor: Ioana Sanciuc

Rugăciune scurtă

Doamne, Cel ce înmulțești
Pâinile oricând voiești
Și în Sfinte Liturghii
Pâinea noastră Tu devii,

Dă-ne hrană în cămări
Și bănuți în buzunări
Ca să facem fericiți
Pruncii noștri cei iubiți.

Doamne, Cel ce poți să scoli
Din necazuri și din boli,
Amintește-Ți și de noi
În necazuri și-n nevoi

Și ne dă să ne-amintim
Pururea să Te slăvim,
Să Îți mulțumim de toate,
Pentru bani și sănătate,

Pentru pâinea de pe masă,
Pentru liniștea din casă,
Pentru pacea sufletească,
Pentru dragostea-Ți cerească,

Pentru azi și pentru ieri,
Sănătate și dureri,
Cer senin și vreme bună,
Bucurie și furtună,

Binecuvântare, spor,
Pentru orice ajutor,
Pentru mult, pentru puțin,
Să Te preaslăvim! Amin!

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Tâlharul care a ajuns sfânt

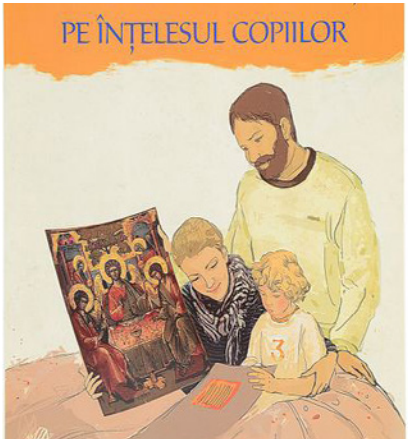

A fost odată, cu multe veacuri în urmă, în părțile Egiptului, un tâlhar pe nume Moise. Acesta era negru și atât de puternic, încât era spaima tuturor. Nu numai oamenii obișnuiți se temeau de Moise, ci și tâlharii se cutremurau când auzeau de numele lui. Însă, nimeni nu știa că, dincolo de obiceiul cel fioros, tâlharul Moise avea o inimă bună. De multe ori, se întreba în inima sa: „Oare la ce bun să fac atâtea răutăți? M-am săturat să se teamă toți de mine. Pentru că sunt atât de rău, nimeni nu mă iubește și eu mă simt atât de singur!”.

Într-o zi, gândindu-se el așa, iată că s-a întâlnit pe cale cu un călugăr. Îndată ce l-a văzut, călugărul a vrut să fugă, dar tâlharul a zis: „Nu te teme, că nu-ți voi face niciun rău. Ci te rog să stai de vorbă cu mine!”. Călugărul i-a povestit tâlharului despre credința în Hristos și despre viața în mănăstire.

Tâlharului i-au plăcut foarte mult cele auzite de la călugăr și a hotărât să plece împreună cu el la mănăstire. Așa a ajuns Moise, din tâlharul vestit ce era, călugăr. El și-a construit o chilie mică, nu departe de mănăstire și trăia acolo rugându-se zi și noapte lui Dumnezeu, pe Care Îl iubea foarte mult.

Într-o zi, pe când Moise se ruga în chilie, au năvălit asupra lui patru tâlhari. Dar, spre mirarea lor, călugărul i-a trântit pe toți la pământ și, legându-i fedeleș, i-a dus ca pe un snop de grâu la starețul mănăstirii, zicându-i: „Luați-i și faceți ce vreți cu ei, căci eu nu mai vreau să-i bat, pentru că I-am făgăduit lui Hristos să nu mai fac rău nimănui.”. Starețul s-a mirat foarte mult de puterea cea mare a lui Moise. Tâlharii au rămas și ei înmărmuriți, căci, în timp ce-i ducea în spate, gluga călugărului i-a căzut de pe cap și ei l-au recunoscut că este vestitul Moise, căpetenia lor de altădată.

Atunci, tâlharii și-au cerut iertare de la stareț și, intrând în vorbă cu Moise, l-au întrebat cum a ajuns călugăr, căci ei îl căutau demult. Moise le-a povestit totul de-a fir a păr, așa încât tâlharii au crezut și ei în Hristos, făgăduind că de acum nu vor

mai face nici ei rău nimănui.

Părintele Moise a trăit încă mulți ani în mănăstire și a devenit atât de blând, încât a ajuns sfânt și Dumnezeu i-a dăruit darul facerii de minuni. El a ajutat multă lume cu rugăciunile și cu sfaturile sale, încât vestea despre sfințenia lui s-a răspândit în tot Egiptul, ajungând până în zilele noastre.

Sursa: Ieromonah Savatie Baștovoi – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 43-46

Sticla ascunsă

Cu foarte multă vreme în urmă, trăia în părțile Italiei un călugăr sfânt pe nume Benedict. Acesta era stareț al unei mănăstiri, pe care o conducea cu strictețe. Nimeni nu putea ascunde nimic de Sfântul Benedict, căci bătrânul era înzestrat de Dumnezeu cu darul clarviziunii și vedea tot ce se făcea în taină, la orice depărtare.

În aceeași mănăstire trăia și un tânăr pe nume Exilarat. Într-o zi, Sfântul Benedict l-a trimis pe băiat să aducă de la cineva niște vin. Exilarat a primit două sticle cu vin, dar pe drum a hotărât să ascundă o sticlă și să-l mintă pe bătrân că a primit numai una. Așa a și făcut.

Ajungând la mănăstire cu o singură sticlă, băiatul a dat-o starețului sfânt, care i-a mulțumit cu căldură. Însă, la despărțire, sfântul i-a zis: „Vezi să nu bei din sticla pe care ai ascuns-o, ci s-o înclini puțin, să vezi ce-o să se întâmple.”. Rușinat peste măsură, Exilarat și-a cerut iertare pentru păcatul făcut și s-a dus să vadă ce se va întâmpla cu sticla ascunsă.

Ajuns la locul unde era ascuns vinul, Exilarat a luat sticla și a înclinat-o puțin, așa cum îi spusese Sfântul Benedict. Îndată, din sticlă a ieșit un șarpe.

Atunci a înțeles Exilarat cine l-a învățat să ascundă vinul și ce i s-ar fi putut întâmpla dacă Sfântul Benedict nu l-ar fi atenționat să nu bea din sticla ascunsă.

Sursa: Ieromonah Savatie Baștovoi – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 63-64

Sfântul Sfințit Mucenic Efrem, Episcopul Tomisului

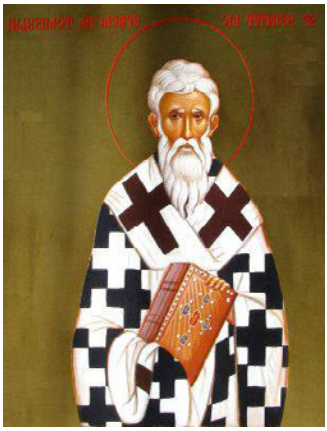

Al doilea episcop cunoscut al Eparhiei Tomisului, care a ocupat un timp scaunul de păstor al Daciei Pontice, după atestarea sinaxarelor grecești și latine, a fost Sfântul Mucenic Efrem. El s-a născut în sudul Dunării, din părinți creștini, care l-au crescut de mic în frică de Dumnezeu. Mergând să se închine la Sfintele Locuri, a rămas aici și a fost făcut preot și slujitor la una dintre biserici.

La vremea aceea, în Imperiul Roman se slujea în limbile greacă, latină, siriană și tracă (besă). Ajungând apoi ucenic al patriarhului Hermon al Ierusalimului (300-314), a fost pregătit din tinerețe să propovăduiască Evanghelia lui Hristos la popoarele „barbare" de la Gurile Dunării și din jurul Pontului Euxin (Mării Negre).

La începutul secolului IV, a fost trimis de patriarhul Hermon să păstorească pe credincioșii daco-romani din Episcopia Tomisului, convertind la creștinism numeroși daci, romani, goți și sciți și răscumpărând de la moarte mulți sclavi, pe care apoi îi creștina.

În timpul păstoriei acestui fericit episcop, au fost martirizați pentru credința în Hristos zeci de creștini daco-romani, sciți, besi, traci, greci și capadocieni surghiuniți în Dacia Pontică, ale căror sfinte moaște episcopul Efrem le răscumpăra, le îngropa în locuri tăinuite, înălța biserici de lemn sau de piatră peste ele și rânduia preoți să slujească noaptea Sfânta Liturghie.

În marea persecuție a lui Dioclețian, din anii 304-305, fericitul episcop Efrem a fost prins, întemnițat și chinuit cumplit la Herson (Crimeea), pentru a se lepăda de adevăratul Dumnezeu și a se închina idolilor. Însă, mărturisind că este gata să-și dea viața pentru Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, i s-a tăiat capul în anul 304 și i se face pomenirea la 7 martie.

Deși sunt păreri că Efrem ar fi fost episcop în Sciția Mare, ele nu sunt întemeiate, căci în Viața Sfinților Epictet și Astion, se menționează la Tomis, în Sciția Mică, un episcop Efrem.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Montanus, preotul și soția sa, Maxima

Edictele de persecutare a creștinilor, de la începutul veacului al IV-lea, prevedeau dărâmarea locașurilor lor de cult, interzicerea adunărilor, arderea cărților sfinte și distrugerea arhivelor, pierderea averii și funcțiilor de stat pe care le deținuseră credincioșii, exilul și pedepsirea aspră a clericilor care nu apostaziază de la credința în Hristos. Măsurile de persecuție ale celor patru edicte s-au aplicat și în cetatea Singidunum (azi Belgrad), așezată pe Dunăre, în provincia amintită, locuită atunci de strămoșii noștri daco-romani.

Astfel, la 26 martie 304, au pătimit pentru credința în Domnul Hristos preotul daco-roman Montanus și soția sa, Maxima. Martiriul lor s-a petrecut astfel: văzând Preotul Montanus că mai-marele cetății Singidunum face începutul prigonirii slujitorilor lui Hristos, și-a adus aminte de cuvintele Domnului, Care a spus: «Iar când vă vor urmări în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă» (Matei 10, 22). El a plecat deci din Singidinum la Sirmium, reședința prefecturii în care locuia, unde l-au prins prigonitorii și l-au adus în fața lui Probus, guvernatorul Pannoniei Inferior. Iar acesta, stând pe scaunul de judecată, a început cercetarea Preotului Montanus, întrebându-l cum se numește, dacă este creștin și ce îndeletnicire are. Slujitorul altarului a răspuns cu curaj că este creștin și preot al Bisericii lui Hristos din Singidunum. Probus, văzând răbdarea și stăruința Preotului Montanus și a soției sale, Maxima preoteasa, în credința Domnului și Mântuitorului Hristos, a dat hotărârea aceasta: «Poruncesc ca Montanus și Maxima să fie aruncați în râu, fiindcă s-au arătat nesupuși poruncilor împărătești».

Astfel, nelegiuiții înecară în râul Sava pe cei doi neînfricați fii ai Bisericii. Valurile apelor traseră la maluri moaștele lor preacinstite. Iar credincioșii, întru ascuns, le ridicară și păstrară trupurile lor cu scumpătate, ca pe niște odoare de mare preț. În acest chip au primit cununa de martiri robul lui Dumnezeu, Sfântul Montanus, preotul bisericii din Singidunum, împreună cu soția sa, Maxima preoteasa, pe vremea păgânului stăpânitor Diocleția și a cârmuitorului Probus, împărățind în veci Domnului Iisus Hristos.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creştin ortodox - Martie 2022

1 M Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina; Sf. Mc. Marcel şi Anton
2 M Sf. Sfinţit Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie şi Nestor
3 J Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic şi Vasilisc
4 V Cuv. Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel şi Iuliana, sora lui
5 S Sf. Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Conon Grădinarul, Sf. Mc. Iraida
6 D Sf. 42 de Mc. din Amoreea; Sf. Mc. Eufrosin

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a lăsatului sec de brânză) - Ap. Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4; Ev. Matei VI, 14-21glas 4, voscr. 4

7 L Sf. Mc. Episcopi din Cherson: Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor şi Elpidie
Sf. Sfințit Mc. Efrem, episcopul Tomisului *(Începutul Postului Sfintelor Paşti)*
8 M Cuv. Teofilact Mărt., Ep. Nicomidiei; Sf. Ier. Pavel Mărt.; Sf. Mc. Dometie
9 M †) Sf. 40 de Mc. din Sevastia; Sf. Mc. Urpasian
10 J Sf. Mc. Codrat, Ciprian şi Dionisie
11 V Sf. Sofronie, Patr. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofin şi Talu
12 S Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Grigorie Dialogul, Ep. Romei; Sf. Simeon Noul Teolog
13 D Aducerea moaştelor Sf. Nichifor, Patr. Constantinopolului

Duminica a I-a din Post (a Ortodoxiei); Ap. Evrei XI, 24-26; 32-40; Ev. Ioan I, 43-51; glas 5, voscr. 5

14 L Cuv. Benedict din Nursia; Sf. Mc. Alexandru din Pidna
15 M Sf. Mc. Agapie, Plisie şi Tirmolau
16 M Sf. Mc. Sabin Egipteanul, Papa şi Roman, Cuv. Anin
17 J Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Mc. Marin
18 V Sf. Chiril, Arhiep. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim şi Evcarpion
19 S Sf. Mc. Hrisant, Daria şi Ilaria
20 D Cuv. Mc. ucişi în M-rea Sf. Sava cel Sfinţit; Sf. Ier. Nichita Mărturisitorul

Duminica a II-a din Post (a Sf. Grigorie Palama; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Evrei I, 10-14; II, 1-3; VII, 26-28; VIII, 1-2; Ev. Marcu II, 1-12; Ioan X, 9-16; glas 6, voscr. 6

21 L Sf. Ier. Iacob Mărt.; Sf. Ier. Toma; Cuv. Serapion
22 M Sf. Cuv. Mc. Vasile, pr. din Ancira; Sf. Drosida, fiica împăratului Traian
23 M Sf. Cuv. Mc. Nicon şi cei 199 ucenici ai lui
24 J *Înaintepăznuirea Bunei Vestiri;* Cuv. Zaharia; Sf. Ier. Artemon
25 V (†) Buna Vestire (Blagoveştenia) (Dezlegare la peşte)
26 S Soborul Arhanghelului Gavriil; Sf. Mc. Montanus pr. şi soţia sa, Maxima *(Odovania praznicului Bunei Vestiri)*
27 D Sf. Mc. Matroana din Tesalonic; Sf. Prooroc Anania; Sf. Mc. Filet, Lidia şi fiii lor

Duminica a III-a din Post (a Sf. Cruci); Ap. Evrei IV, 14-16; V, 1-6; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) glas 7, voscr. 7

28 L Cuv. Ilarion cel Nou; Cuv. Ştefan, făcătorul de minuni
29 M Cuv. Mc. Marcu, Ep. Aretuselor; Sf. Mc. Chiril diaconul
30 M Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula
31 J Sf. Mc. Ipatie, Ep. Gangrei; Sf. Acachie Mărt., Ep. Melitinei; Sf. Mc. Veniamin diaconul

Program liturgic

Luni
08:00 - 16:00
Program administrativ (Birou)

Marţi
11:00 – 15:00
Vizită / Consiliere pastorală
16:30 - 18:30
Cateheză terapeutică
18:30 - 19:30
Grup suport AA

Miercuri
11:00 - 17:00
Vizită / Consiliere pastorală
18:00 - 19:00
ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Joi
11:00 – 15:00
Vizită / Consiliere pastorală
16:30 - 18:30
Acatist şi Cateheză terapeutică
18:30 - 19:30
Grup suport AA

Vineri
09:00 - 10:30 - Sf. Maslu
10:30 - Sf. Spovedanie
18:00 - 19:00
Grup de sprijin AL-ANON

Sâmbătă
08:00 - 12:00
Pomenirea celor adormiţi
16:00 - 16:45 - Vecernia
16:45 - Sf. Spovedanie

Duminică
08:00 - 12:00
Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins: **Pag.**

Așteptând pe Domnul 1
Cimitirul, un loc atât de luminos, un colț de Rai 4
Bătaia e ruptă din rai? 6
Să avem inima la Dumnezeu 8
Suntem adevărați doar atunci când plângem 10
Strofe pentru suflet 11
Credința pentru copiii de toate vârstele 12
Sfântul Sfințit Mucenic Efrem, Episcopul Tomisului 14
Sfântul Montanus, preotul și soția sa, Maxima 15

Colectivul de redacţie:

Preşedinte:
Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:
Eugen Antohi

Corectare text:
Ioana Sanciuc

Colaboratori:
Sorin Pavel
Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

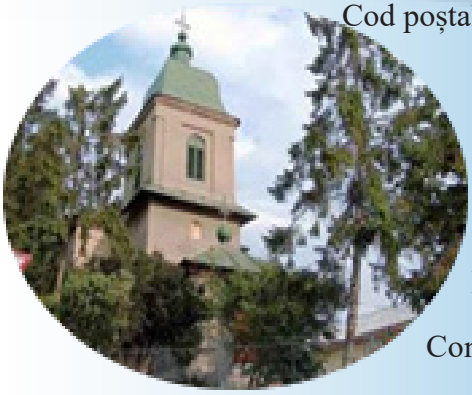

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: //sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424